

Motion till riksdagen 2006/07:C289

av **Jan-Evert Rådström och Ulla Löfgren (m)**

Ledningsrättslagen

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att den införda ledningsrättslagen inte är nödvändig.

Motivering

Tillgång till säkra och effektiva elektroniska kommunikationer är inget skäl för riksdagen att införa tvångslagstiftning när det gäller utökning av ledningsrättslagen. Lagen innebär att teleoperatörer mot en markägares vilja kan tvinga på denne en telemast med tillhörande basstation, även om det kan finnas marknadsmässiga lösningar.

Tvångslagstiftning av denna typ var måhända i vissas ögon mera motiverad i en tid då el- och telenäten byggdes upp av statliga monopol i det allmännas intresse och utan vinstintressen, men utbyggnaden av dagens elektroniska kommunikationsnät kan inte jämföras med dåtidens infrastrukturuppbyggnad. Den kan ej heller jämföras med lagstiftningen som gäller tvångsvis inlösen av mark för vägar och järnvägar. Vi anser att lagen strider mot den grundlagsstadgade äganderätten och den fria marknadens principer, eftersom den genomförda lagstiftningen ger teleoperatören generell rätt att med tvång placera en mast där det blir billigast, d.v.s. nära väg och elledning. Detta för all framtid och för ett engångsbelopp på några tusen kronor till markägaren, jämfört med marknadens pris för ett frivilligt nyttjanderättsavtal. Det är bra att man infört ett system som främjar samordning av master, men det är inte beroende av att man måste ha en ledningsrättslagstiftning för ändamålet.

Lagen initierades av utbyggnaden av det s.k. 3 G-nätet, och utbyggnaden påverkar oss alla på olika sätt. Likväl har vanligtvis frivilliga överenskommelser träffats mellan teleoperatörer och markägare såvitt gäller fastigheter som ägs av privatpersoner, men med det nya instrument som lagen nu ger

Fel! Okänt namn på

aktörerna är inte utrymnet för förhandling vad det borde vara. Man har alltid hotet över sig att aktörer kan hota med att nyttja ledningsrättslagen.

Master skall kommunicera sinsemellan via radiolänk. Masterna sändare har en räckvidd på ca 5–10 km. Detta ger en flexibilitet vid lokalisering av en mast. Om inom ett område en fastighetsägare säger nej finns i princip alltid andra tänkbara lokaliseringar och andra markägare som, inom ramen för marknadens principer, är villiga att upplåta mark för en mast. I något enstaka fall kan det komma att innebära att en mast måste få en placering i ett område, samtidigt som ingen markägare är villig att upplåta mark för ändamålet. Vi delar Fastighetsägarna Sveriges uppfattning, att om det under inga omständigheter går att nå en överenskommelse med fastighetsägaren finns det en möjlighet att använda expropriationslagen. Även om man hoppas och tror att inriktningen är att man skall försöka nå frivilliga överenskommelser, så ger detta nya tillägg i ledningsrättslagen en felaktig signal och kan i värsta fall användas på ett felaktigt sätt mot enskilda fastighetsägare.

Om något sådant undantagsfall trots allt skulle existera där man inte kan komma frivilligt överrens är det inte skäl nog för att genom tvångslagstiftning ge samhället rätt att kränka den grundlagsstadgade äganderätten för alla fastighetsägare. Lagen är ensidigt inriktad på att mastutbyggnaden är viktigare än att utbyggnaden sker i samarbete med fastighetsägare.

Stockholm den 25 oktober 2006

Jan-Evert Rådström (m)

Ulla Löfgren (m)